

Keroblatt (1991)

(részlet)

(...)

Egy vörös homokkal borított síkság, parányi hold fénye a fénytelen sötét ég közepén, és ezernyi csillag, mind olyan idegen, oly távoli.

Csak a félelem maradt.

Sel érezte az elméjét legyűrő rettegést, a végtelen távolság iszonyú, őrjítő gondolatát. Olyan távol volt saját Galaxisától, amilyen távol egy ember csak lehet. A tér és idő szinte eltűnt a távolság ilyen felfoghatatlan özönében. Lenézett a kezére és ujjai közül lassan szállingózni kezdett a bolygó sohasem érintett, finom pora, amely talán milliárd évek óta hevert háborítatlanul a fensíkon. Nem tudta, hogy hol a kezdet és hol a vég. Elméje incselkedett egy hamis álommal.

Nem lehet egy szobában és nem láthatja minden reggel azt a közönyös arcot, amely talán egy nőé, talán egy roboté. Nem kaphat minden reggel egy injekciót, hiszen ő elveszett az űrben.

Szénézett, de sehol sem látott semmilyen nyomot, ami arra utalna, hogy valaha is éltek volna az Utolsó Planétán. Meg kell keresnie Myriamot és az űrhajót.

Sel nézte a készülődő vihart. Barlangot kell keresnie ahol meghúzódhat. Myriam hol lehet?

Sel nem tudta, hol is van egy pillanatig, aztán szeme kitágult és térdreerogyott. A felismerés gyorsan terjedt elméjében, mint a méreg.

A hajó felrobbant, a gyerekek eltűntek és Myriam nem tud róla.

Arca verejtékezett és fulladozni kezdett, mintha nem lenne rajta szkafandere, lenézett a testére és tudatosult benne hogy a szkafander eltűnt a testéről. A keroblatt ott kószált a fensíkon és Sel tudta már, hogy most rá vadászik.

Az átkozott kísérlet. A hipertérhajítás még nem volt kipróbálva és ő volt az, akit kiszemeltek. Miért pont ő? Vagy önként jelentkezett? Már nem érdekelte. Az induláskor minden rendben ment, azaz az indulás pillanatában valami nem működött, valami tönkrement. És mire felébredt, itt feküdt, egyedül, a fensík közepén.

Ám hogyan kerültek ide a gyerekek? És Myriam?

Meg kell keresnie őket. Haza kell jutniuk.

Hirtelen megérezte a végtelen lény jelenlétét.

Sel felnézett Istenre és Isten rámosolygott. Sel a földön ült és bámulta a leírhatatlan arcot.

- Nem fogsz hazajutni többet, Sel - mondta Isten és Sel bólintott.

- Tudom, Uram - és elkezdett sírni. Fázott.

A hideg lassan megkaparintotta a lelkét és egyre mélyebbre húzta a reménytelenség rendkívül megfoghatatlan és kétségtelenül mély üregébe. Sel érezte, hogy a hit fokról fokra kezdi elhagyni, mégis szeretett élni. Félt végetvetni az életének oly könnyedén, mintha lehajtana egy pohár aromás italt vagy félrészegen felszedne az utcasarokról egy szajhát – ez nem az ő ízlése volt. Bár ott lapult benne az örök kétely, vajon van-e egyáltalán ízlése.

Tudta, hogy nincs levegő körülötte, a tüdeje vadul acsarkodott, hogy akár csak egy morzsányi levegőt szívjon be, érezze az oxigénhez jutás egyszerű, nyers gyönyörét. A világ hideg volt és légüres. Sel nem gondolt bele igazán, hogy miként lehet az, hogy még mindig él és mégsem lélegzik. Az a röpke gondolat futott át az agyán, hogy a lelke mélyén nem is akar komolyan belegondolni. Fázott és félt. Isten felette lebegett és Sel magában könyörögni kezdett hozzá, hogy adjon neki valami csekély enivalót vagy akár egy doboz diétás kólát. Az utóbbi időben valahogy az volt az érzése, hogy nagyon jó lenne diétás kólát inni. Gyakran órákon át erről álmodozott holott tudta, hogy vágya perverz dolog.

Isten ránézett és Sel elszégyellte magát.

- Ami létezik, az bűnös - mondta az Isten és hozzátette - sajnos ez rám is igaz, és hogy őszinte legyek, ez rajtad nemigen segít.
- Én nem hiszek benned - vallotta be Sel és mereven maga elé nézett - én mindig is azt hittem, hogy nem létezel. Haragszol rám?
- Nem - válaszolta kis habozás után az Isten - én is sokat gondolkodtam ilyesmin. Persze régebben, amikor még nem teremtettem meg a világot. Tudod, ha logikusan akarunk gondolkodni, akkor én mindenható és végtelen vagyok. Ám képtelen vagyok egy velem azonos abszolútumot teremteni, szóval mégsem vagyok mindenható. Sőt, végtelen se. Tudod, például egyszerre nem tudok minden helyen létezni anélkül, hogy ellent ne mondjak saját magamnak. Az ellentmondás mindenütt létezik és mivel bennem is, jókora bajban vagyok. Ha, képletesen szólva én vagyok a felelős a világ teremtéséért, akkor én vagyok a felelős a Sátán teremtéséért is, mert ha őt nem én teremtettem, vagy nem tudom legyőzni, akkor ugyebár nem vagyok mindenható. Ám ha őt is én teremtettem, ami, megsúgom igaz, akkor viszont egyszemélyi felelőse vagyok minden szenvedésnek és gonoszságnak. Ami a legjobb, ezért az előadott nézetemért saját papjaim máglyára küldtek volna a te nyamvadt kis bolygódon.
- Én, mint eretnek - Isten arca elborult és néhány villám Sel mellett a földbe vágódott.

Hirtelen szél érintette meg Sel arcát, és Sel elkezdett lélegezni.

- Lélegzem, Uram - állt fel és hálásan az Istenre nézett - köszönöm.
- Ez jólesett - ismerte el az Isten és elérzékenyült hangon így folytatta:
- Tudod, nagyon kevesen hisznek már bennem. Alapvetően sohasem hittek bennem igazán. Azért hittek bennem, mert azt hitték, üzletet köthetnek velem. Jó leszek az életben, mérsékelt bűnöket követek el és akkor örök Paradicsom. Ha - ha, jól megszívták... de ez maradjon kettőnk között, jó? Azt képtelenek voltak felfogni, hogy

saját létezésük alapvetően egy másik ember vagy állat vagy növény létezését korlátozza, tehát minden létezés egy másik létező terhére elkövetett bűnök láncolata. Egyszóval úgy döntöttem, hogy nem adok örök életet senkinek. Elég bajt okoznak így is. Persze jobb lenne, ha bezárnám az egész kócerájt és csak létegetnék magamban, ám végül is tök mindegy, mit teszek. Elvégre én vagyok a főnök és nincsen szükségem lelkiismeretre. Csak ha teremtek magamnak!

Sel hirtelen remegést érzett. A vörös homok adta át, meg az újonnan megjelent levegő, amiben valami baljós érzés keringett.

- Mi ez, Uram? - húzta össze magát Sel és hunyorgó szemmel pásztázta a leírhatatlanul sivár pusztaságot.
- Engem csak ne teszteljél! - róttá meg az Isten - Arra számítottál, hogy pont ezt nem tudom?
- Dehogysis - rázta meg a fejét Sel és arra gondolt, hogy az Isten nem lehet paranoiás.
- De te lehetsz - súgta az Isten a fülébe és Sel rémülten felkiáltott és hátrált néhány lépést.
- Na jó - nyújtózkodott egyet Isten - most mennem kell. Jobb lenne, ha te is elbújnál.
- Na de...mi történik itt? Miért fúj a szél? Miért dörög az ég?
- Valójában nem is dörög. Ez még csak dörgicsélés. Majd meghallod később, ha Ő megérkezik!

A vihar homokszemeket fújta Sel szájába és tüdejébe.

- Ki az az ő? - köhögött fel Sel - Ki az az ő? A keroblatt?

Az Isten arca eltorzult félelmében és felordított.

- Ki ne mondd még egyszer! - azzal megragadta Selt és így szólt:
- Ki-ne-mondd-még-egyszer!
- Félsz tőle? - nevetett fel Sel - Te nem vagy az Isten! Te nem vagy mindenható!
- És erre csak most jöttél rá? - mondta Isten és megsimogatta vörös szőrű állát - Én a Sátán vagyok!
- Hazug vagy - mondta Sel és nevetni kezdett, az Isten-Sátán-Hazug pedig egyre kisebb lett, rémületesen sikított és Sel minél jobban nevetett, annál jelentéktelenebbé vált, végül aztán teljesen eltűnt. Sel letörölte a kacagás könnyeit és megfordult.

Egy alacsony, kopasz emberke állt előtte és kezében egy 1654-es gyártmányú hesseni kardot tartott. Sel megbámulta, majd így szólt:

- Hát te ki vagy?

Az emberke elmosolyodott és egy elegáns mozdulattal magába vágta a fegyvert.

Sel ekkor határozta el, hogy megkeresi az úrhajó roncsait, mielőtt a dolgok komolyra fordulnak.

(...)